

GIẢI THÍCH PHẨM DƯỢC VƯƠNG

Giải thích phẩm dẫn Quán kinh giải thích danh tức nghĩa Thế giới. Từ văn đây trở xuống là đầy đủ dùng kinh này mà thành tứ Tất. “Nếu suy tìm...”: nêu đặc danh trước sau chẳng phải ý tứ tất. “Tận cùng thần lực kia”: Dùng thần thông lực Tam-muội cúng dường. “Tận hình mạng kia”: Dùng báo pháp kia tức thiêu cánh tay “Ngõ hầu khiến đệ tử...”: Người trên thực hạnh khiến dưới bắt chước theo, đây thì tự tha hai nghĩa đầy đủ. “Chư Phật...”: Khiến thuật có không. Bất Khinh cho đến Phẩm Phương Tiện đến đâu riêng Phật ư! Hạ phẩm cũng có Phật: Vân Lô Âm Vương Phật, Bảo Oai đức Thượng vương Phật v.v... hướng chi Đức Thích-ca hóa chủ đầu đến cuối (thủy mặt) thường tại, hướng lại ứng dùng Phật thân độ..., nhưng cần phải nói “thượng phẩm có Bồ-tát, thì Phật sự làm chánh, hạ phẩm có Phật thì Bồ-tát sự làm chánh”. Nếu luận chung thì theo Phật. Hóa chủ thuyết tất cả đều dùng Phật sự làm chánh. Dược Vương đến lưu thông nghĩa tiện: Phật chúc lụy rồi, đại sự công xong, tùy vật thiên ưa nên thừa thừa không đồng. Chân như thật tướng là thể sở thừa, nhất thừa nhân quả là sự sở thừa, khổ hạnh... là duyên thừa thừa. Tùy một vật cơ nghi hợp, khiến người hoằng tùy duyên chẳng bằng nhau. Cho nên thể sở đều là diệu pháp. Do dựa vào nhất Thật lập nhân quả, thừa nơi sở thừa để lợi ích vật cho nên nói “thừa thừa”.

Hỏi làm ba: Đầu một lợi tha. Tiếp một tự hành. Du hóa cũng là khổ hạnh, khổ hạnh cũng có lợi tha. Trở xuống văn dưới: Như Diệu Âm... đều không ngoài tự tha, tự hành đều không ngoài trí đoạn phước đức, lợi tha đều không ngoài Tam-muội thần thông. Thông hỏi Du hóa là: Du hóa ắt đầy đủ mười pháp giới thân, đều như Diệu Âm Quan Âm, chỉ biệt nêu khổ hạnh để thích hợp, cho nên thỉnh đáp ý nói khổ hạnh. Có Phật Thanh-văn: Văn lược đầy đủ như kinh nêu. Có Bồ-tát và thọ lượng Bồ-tát...“Tức thời nhập Tam-muội”: Khấp hiện Tam-muội, về lý thì không có xuất nhập, tiêu biểu dụng lực Tam-muội cho nên nói “nhập”. “Dùng thần thông nguyện lực”: Nêu rõ không dùng lửa thế gian, trở lại y sở đặc Tam-muội khởi nguyện lợi tha, dùng trí quán lửa đốt cháy cảnh khó lường, cho nên khiến hào quang khởi đây chiếu sáng kia. Đức Phật cũng vì hợp chúng sinh cho nên khen ngợi. “Chân pháp cúng dường”: Trước tổng nêu năng quán sở quán, tiếp và quán tướng, nên nói chánh hiển chân pháp; do đó thiêu đốt thân gọi là chân pháp do nội quán. Sở quán là gì? Tức sinh thân đây. Do hoặc nhân cho nên hoặc quả hoặc này, nói đều dùng là hiển nhân quả đều thấm nhuần. “Lại,

quán hoặc thân hoặc lửa...”: Trong đó trước nêu Pháp không. Tiếp, “Ai thiêu...” biện minh Sinh không. “Pháp không”: Đã tức là thật tướng, thật tướng không có năng sở thiêu, thân, và lửa năng sở đâu được có thiêu có năng sở ư! Tiếp, “Sinh không”: Chẳng những thân... đều là thật tướng, mà tất cả chủ thể của thân v.v... đều không, cho nên gọi là “Ai”. “Thiêu”: Lửa năng thiêu. “Đốt”: Thân bị đốt. Thân lửa đều là sự năng cúng, Phật pháp là ruộng sở cúng, chủ thể tức là người quán năng quán, thân lửa năng sở là cảnh quán vậy. Cảnh trí không hai năng sở đây vong, dùng bất nhị quán quán cảnh bất nhị, thành bất nhị hành hội bất nhị không. Khi tác quán như vậy khổ làm pháp giới. Người nghe thấy lợi ích cho nên nói thừa thừa. Nếu không vậy thì thành khổ hạnh vô ích.

Đức Phật có lời khuyên răn thật đáng trước tư duy, do đó nương Tựa nơi hiểm yếu không chiêu ngoại hạnh luận, phó hỏa không bị trong chúng cơ hiểm bởi do trong có lý quán ngoài hiểu tâm mong cầu. Cho nên Thắng Nhiệt dứt nghi cho Thiện Tài, Ni-càn-sinh giải nghiêm xí, đốc luận đạo hạnh kia mới có khắc ghi, tâm chánh hạnh chánh trí tà sự tà, hành không thể phế, trí không thể vong, kẻ hậu học không mất pháp lợi.

Có người hỏi: Luật chế thiêu thân được cở thơm, thiêu tay được điềm lành, trong đây tán thán thiêu việc kia như thế nào? Nay vì đáp: Đại tiểu khai chế giáo pháp không đồng, tiểu chế kết lỗi đại chế khiến thiêu. Cho nên trong Phạm Võng nói nếu không thiêu chẳng phải là xuất gia Bồ-tát; đâu riêng khiến tục mà không chế đạo. Cho nên biết thuận tiểu hành dễ không thiêu đâu khó, từ đại thành thật khó thiêu, mới không dễ. Thế gian dùng không trì làm đại thì đại tiểu đều nghiêng đổ. Tin cơ duyên cõi này đều mê đại tiểu, không biết trước tiểu sau đại y theo thứ lớp hạ nào! Trước đại sau tiểu tâm nào mà thọ! Trước tiểu sau đại khai tiểu thừa ngăn, không trước đại sau tiểu ngăn Bồ-tát khai không? Trong một giới hai chúng như thế nào? Trong một thân hai thể đồng khác. Đại thừa đối Tiểu, lấy lợi ích từ đâu! Tiểu trách Đại chiêu tổn hại sao sánh được! Cần cần (siêng năng) nêu biệt dụng làm chủng, đến sau, thừa sở thừa đều là diệu pháp, do y nhất thật lập nhân quả, thừa sở thừa kia để lợi vật. Chỉ tự đo lường đức mình, trải cảnh quán tâm cùng tâm tương ứng sẽ thuận khai chế. Nay Dược Vương đã chứng từ lâu đều vượt ngoài phương khai chế, trọng pháp quên lòng khởi nguyện thần thông, làm gương cho phàm phu kẻ dưới tư duy có thể biết. Kinh dùng Chiên đàn mà làm cây để đốt ư? Đáp: Cõi này Đại ái Đạo nhập Niết-bàn sau còn dùng chiên đàn quả thiêu, hướng chi Tịnh độ kia đâu

đủ là khó! Nhưng tịnh uế đều trình bày chẳng phải thế hữu (thế gian có). Đều là sức lực của bậc thánh cho nên kinh nói: “bảy vạn hai ngàn năm...”.

Hỏi: Thiêu thân chỉ trải qua một ngàn hai trăm năm, thiêu tay vì sao thời gian dài hơn?

Đáp: Trước là tự hành thân tận nhập diệt, nay vì hoằng pháp kh- iến vật hội tam. Cho nên nói khiến vô số... Đã nói vô số Thanh văn phát Bồ-đề tâm cho nên biết hỷ kiến đối sau khi Phật diệt độ không khiến các chúng đây trú nơi tiểu quả, cõi này cũng như vậy.

Kinh nói “thân kim sắc”: Trước đã đắc phổ hiện tức tám tướng sắc thân, cho nên biết trong đây phải ở cực quả. “Năng sinh...”: Như cha mẹ ắt dùng bốn thứ hộ hộ cho con, nay phát tâm do pháp làm sinh, đầu cuối tùy thuận làm dưỡng, khiến mãn cực quả làm thành, năng ứng pháp quả làm vinh. Tuy bốn thứ không đồng mà đều dùng pháp làm bản, lại bốn pháp đây tức tứ Tất-đàn. Thứ lớp đối cũng nên có thể biết, đây tức trước sau đều đối tứ Tất. Nhưng tức ba giáo trước đều được bốn lợi ích, nay đối Viên nói theo lệ trên có thể biết.

Hỏi: Đầu khai chương nói tán thán người năng trì vì sao hưởng đến nói không bằng một câu kệ! Lại nói “pháp là thầy của Phật ...” ư!

Đáp: Trước tán thán người có pháp, nay tán thán pháp tại người. Nói “đầu tán thán thể, tiếp tán thán dụng”: chẳng phải thể của tông thể, chẳng phải dụng của tông dụng, thông chỉ một bộ làm thể, ba thứ thể tông dụng trong bộ cùng có như các dụng cứu khổ ban vui v.v...

“Thập bảo sơn”: Đây đủ như trong Chỉ Quán quyển năm nói. “Dẫn Kinh Hoa Nghiêm”. Hoặc một hoặc hai: Câu-xá nói: Trước là bảy kim (vàng) tạo thành Tô-mê-lô bốn báu, vàng hoặc gồm các thứ cho nên nói một, hai. “Các kinh nói Quyền trí...”: Quyền không tức Thật đến nỗi khiến giáo pháp đều chẳng tự tại, các cơ không dung thông cho nên giáo chủ khác biệt vậy. “Các kinh nêu thật trí...”: Đều là thừa ngoài quyền cho nên phá nghi không khắp, còn không sánh bằng ý kinh này thiết lập Quyền. Đã phá các nghi cho nên “tức Thật mà Quyền”, hướng chi kinh này vốn vì hiển Thật, có nghi đều đoạn, cho nên nói “tức Quyền mà Thật”. Vì thế nói Quyền Thật chẳng riêng kinh này, nói tương tức xuất từ nơi đây, không thấu Tiểu cho nên sai khác. “Văn nói Học, Vô học...”: Chỉ tam giáo Bồ-tát. Vì phát Bồ-đề tâm: Kinh này là cha pháp kia nên sinh trưởng pháp kia. Xưa cho rằng chẳng phải con đến đây mới biết. Các kinh khác chủ yếu nhân nơi công dụng: Chỉ chấp phát tâm rất ráo không biệt không đồng tam giáo chủ yếu nhân công dụng, như biệt

giáo địa tiên làm phương tiện.

“Như gió...”: Sơ trụ đã nhập vị vô công dụng nên đủ chọn xe thể và đầy đủ độ v.v... Giải thích sơ dĩ như gió (phong), đến nhập sơ trú vô công dụng đạo. Kinh nói “Năm trăm năm”: Trong kinh Đại Tập nói có năm lần năm trăm, đầy đủ ở văn trước. Kinh nói “Nếu có người nữ...”: Trong đây chỉ nói được nghe kinh này như lời dạy mà tu hành tức nhân tịnh độ không cần lại Chỉ Quán Kinh...

Hỏi: Làm sao tu hành?

Đáp: Đã nói như lời dạy mà tu hành, tức y kinh lập hạnh, đầy đủ như trong phẩm Phân Biệt Công Đức. Thẳng quán cội đây, bốn cội đầy đủ cho nên thân Phật đây tức là tam thân, đại chúng đây tức là hết thầy chúng. Do lậu hoặc chưa đoạn cho nên An lạc hạnh là khí phần hạnh của đồng cư tịnh độ, cho nên không lia đồng cư ược mà thấy đồng cư tịnh.

Hỏi: Đồng cư nhiều loại đâu hẳn là cực lạc ư?

Đáp: Vì giáo thuyết nhiều do vì vật cơ, đó là nhiếp sinh khiến chuyên chú, do duyên đời trước đây, căn cứ nhiều phần, hạ phần Đâu suất theo lệ kia không đồng chỉ tại cơ cảm.
